

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 48. SZÁM, 2010. DEC. 5.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy anekdotával kezdem:
Egy híres középkori arab bölcs egyszer
elment egy fürdőbe. Szerény, kopottas
ruhája arról árulkodott, hogy filozófus-

vele. Milyen nagy volt a meglepetése,
amikor távozásakor a bölcs két arany-
pénzt dobott a fizető tálba. Következő
látogatásakor már más bánásmódban
volt része. A tulajdonos, aki nem győ-
zött hajlongani előtte, bársonyos törül-
közőkkel látta el, válogatott falatokkal

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzácsereglett; ő pedig leült, és tanította őket. Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?” Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával irt a földre. Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá először követ.” És lehajolva tovább irt a földre. Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középen. Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?” Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”)

Jn 8,1-11

ként nem az anyagi értékeket helyezi előtérbe. A fürdő tulajdonosa felmérte, hogy szegény emberrel van dolga, ezért kopott, lyukas törülközőket kölcsönzött neki, rosszabb minőségű frissítőkkal kínálta és általában közömbösen törődött

kényeztette, a legdrágább olajokkal kenegette pihenni vágyó testét. Azután éhes szemekkel várta jutalmát. Azonban mennyire meglepődött, amikor a tálban csak egy apró pénz csörrent. „De hát Nasreddin úr“, méltatlanko-

dott a tulajdonos, „nem ennyit értek ma a szolgálataim!“ A bölcs Nasreddin szemöldökét felhúzva válaszolt: „Tudom barátom. A mai napért a múlt héten fizettem. Ma pedig a múlt hétért.“ A történet arra mutat, hogy mennyire uralkodik bennünk az előítélet és hogy általában a rossz ítélekezésre vagyunk hajlamosak. A mai napon ádvent első vasárnapját ünnepeljük – mint tudjuk, az ádvent eljövetelet jelent. És nem másnak, mint Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak az eljöveteletét várjuk. Csakhogy – és erről el szoktunk feledkezni – az a kérdés, milyen Krisztust vártak annak idején és milyet várunk mi ma. A felolvasott Igéből, Keresztelő János szavaiból, főleg annak utolsó mondatából világosan kitűnik, hogy az eljövendő Krisztusban ítélőbírókat vártak. Ma pedig, amikor Krisztus második visszajöveteletét várjuk, felidézzük, hogy ítélni jön eleveneket és holtakat. Így hát az ádventi időszakban, a karácsonyra való készüléskor nem kerülhetjük el az önvizsgálatot, a készséget, hogy alá vessük magunkat Istennek azzal a kérdéssel, milyen ítéletet várhatunk mi? Milyen ítélőbírók vesznek körül minket, milyen ítéletekkel és előítéletekkel viszonyulunk felebarátainkhoz, és végül, milyen ítéletet hoz Krisztus.

1. Az emberi ítélekezés

Nem véletlenül választottam a házasságtörő asszonyról szóló történetet, mert ebben a történetben mindhárom kérdés ötvöződik. Az asszony, akármit is követett el, akármenyire is visszataszító számunkra

a bűne, a mindenkori saját helyzetünket ábrázolja. Naponta ki vagyunk téve annak, hogy az emberek mindenért bírálják minket: cselekedeteinkért, beszédünkért, öltözködésünkért stb. Az emberi ítéletek kemények. Azért, mert az ember, amikor ítél, mindig abból az akár tudatalatti fölényes pozícióból indul ki, hogy ő jobb, rendesebb, okosabb, szebb, sikeresebb, műveltebb, mint a másik. A másik dolog, hogy az emberi ítélet rövidlátó és elhamarkodott. Nem kérdez az elkövetett hibánk körülményei felől, nem kutat lelkiállapotunk, helyzetünk után, az ítélethozatalban nem kutat igazi mivoltunk után, hogy milyen emberek vagyunk valójában. A harmadik dolog pedig, hogy az emberi ítélet sokszor keményebb, mint amennyire a helyzet megérdemelné. Ha a jónak olykori cselekvése jó érzéssel tölt is el, hiába: a gonoszság jobban „szórakoztatja“ az ömberünket. Pl. a kárörömről gondolok, amikor valakinek jó csípősen visszadhathatjuk a támadását – van is rá mondás: „édes a bosszú“. Nem hiába óv Jézus: „*Ne ítéljetelek látszat szerint, hanem hozzatok igazságos ítéletet.*“ (Jn 7,24) Az ítélet fájó, az ítélet korlátozó, mert nem enged szabadon, emelt fővel járni embertársaink között, sokszor – talán fölöslegesen is – szégyenérzetet szül bennünk; az ítélet terhel, az ítélet sarokba szorít, az ítélet öl – amint azt látjuk is a házasságtörő asszony esetében. Bonyolult dolog ezzel a tudattal élni a mai világban, jöllehet a szükség megtanított már - legalábbis kifelé - különböző módszerekkel felfegyverkezni ez ellen: pókerarc felvevésével, öntudatos

tekintettel, veszekedéssel, az emberek rólunk alkotott nézetei iránti látszólagos közömbösséggel.

De mi van akkor, ha az ítélet dimenziója átlépi azt a határt, amikor már nemcsak az embertársaink rólunk alkotott negatív véleményéről van szó, amikor már nemcsak gonosz pletykázkodás folyik rólunk a hátunk mögött, vagy nemcsak arról, hogy valakik nem fogadnak el és kritizálnak minket? (Ugyanis a kritika szó a „linein“ görög szóból származik, ami azt jelenti: ítélni.) Mi van akkor, amikor a minket bírálóknak igazuk van? Amikor olyat követünk el, ami homlokegyenest beleütközik Isten törvényébe, az élet alapvető morális alapelveibe, ami valódi és megérdemelt szégyenérzetet szül bennünk, és mi tudjuk, hogy nem vagyunk többé méltók arra, hogy még beszámítsanak a tisztességesek közé? Nem kivételes esetek ezek. Mindkenki életében megtörténik ilyesmi. Mindenki cipeli magában a múlt szégyenfoltjait, minden új nap hozza magával a lehetőséget, hogy emberi gyengeségünk és esendőségünk miatt elrontjuk az életünket, jó hírnevünket, kapcsolatunkat. Egyszóval: olyat teszünk, ahonnan nincs visszaút, jobban mondván nem lenne, ha Isten ilyen téren más megoldásokat nem nyújtana. A házasságtörő asszony ilyen helyzetbe jutott. Az emberi igazságszolgáltatás, éppen azért, mert emberi és hiába támaszkodik isteni törvényekre, egyetlen tényből indul ki: ami pedig az, hogy az asszony házasságtörő. Az emberi ítélkezés nem ismer irgalmat, nem kérdez azután, hogy talán ez az asszony jó anya volt, hogy ő is szereti Istent,

hogy ő is jár imádkozni a templomba, hogy talán sokaknak segítséget nyújtott. Az emberek nem gondolnak a jóra, amit az illető maga után hagyott, hanem egyetlen bukás alapján készek radikális ítéletet hozni. Hányszor voltunk talán úgy mi is, hogy amikor valaki ilyen radikálisan pálcát tört felettünk, kívántuk, hogy megértse indulatainkat, helyzetünket, boldogtalanságunkat vagy tanácsatlanságunkat, amely a bűnbe taszított. Ám hirtelen azt tapasztaltuk, hogy nincs körülöttünk senki ilyen. És most csupán az emberekről beszélek. Ha Isten színe előtt bukunk el, mint Péter apostol vagy mint Júdás, – mert miért ne, hol van erre garancia, hogy ez velünk nem történhet meg? – mi van akkor? A büntudat, az elítélés kemény skatulya, amely sírhoz, halálhoz, sötétséghez hasonlítható. Abban a percben az asszony, akiről olvastunk, talán mást nem is érezhetett, hanem csak azt, hogy a közeledő elkerülhetetlen halál ajtóit záródnak be felette és róla csak egy bélyeg, az egyetlen jellemző emlék marad fenn, hogy házasságtörő bűnös volt. Ha tehát csupán az embereken múlna a dolog, abszolút reménytelenség és szüntelen fenyegető veszély venne körül minket. Amint Dávid király is mondja: „*Nehéz helyzetben vagyok. Inkább essem az Úr kezébe, mert igen nagy az ő irgalma. Csak emberek kezébe ne essem.*“ (1Krón 21,13)

2. Jézus ítélete

Dávid király itt rátapintott a lényegre. Amíg az emberek ítélete magában foglalja azt a készséget, hogy az ilyen bűnöst ki kell végezni, ha csak képle-

tesen is, Isten ítéleteit az irgalom, az átformálás és az új lehetőség jellemzi. Az ádventi ézsaiási Ige így szól: „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakóra világosság ragyog.*“ (Ézs 9,1) Nem másról szól ez az Ige, mint arról, hogy a reménytelenségbe, az elítélésbe jön valami új, valami megmentő. Az ádventben Krisztust mint ítélőbírót várjuk. Az asszony reménytelen helyzete a mi ádventunkhoz hasonlít. Ott áll, nem várva semmit, csak a legrosszabbat, és hirtelen más ítélet hangzik el felette, mint amelyre az emberek képesek: „*Én sem ítéllek téged. Menj el, és többé ne vétkezzél.*“ (Jn, 8,11) Ez az a sötétségben való felragyogás. A reménytelenségben reménység, a végben a kezdet. Az, ami Krisztusban engem leginkább megragadott, ami készítetett engem arra, hogy annak idején igent mondjak Neki, akkor az ez az indulata volt: végtelen megértése az emberi gyengeség iránt. Továbbá irántunk való érdeklődése: Ő biztosan többet látott ennek az asszonynak az életében mint a többiek és elhatározta, hogy tovább kell élnie. Nem mondott le róla, hanem megtisztított útra küldte. Saját életemben annyi pillanat volt, amikor már közel álltam feladni a küldetésemet, az olykor hiába küszködő igyekezetemet, hogy Isten akaratát teljesítsem, a keresztyéni öntudatomat, hogy Isten még egyáltalán közösségben akarna lenni velem, de Jézusnak ez a különös „*ítélete*“, hogy „*Én nem ítéllek el...*“ mindig új erőt öntött ereimbe. A törvénynek különleges arculatai vannak: lehet úgy felfogni, hogy

ez egy szabály, amely ítélettől való félelmet kelt, mert könnyű megszegni, és van egy másik tartalma, amikor annak cselekvésére más ösztönöz mint annak szigora: a szeretet. Jézus nem adott az asszonynak más parancsolatot, csak azt mondta, hogy ahhoz tartsa magát, amit eddig is ismert, de attól kezdve a Törvény az asszony számára belső tartalommal lett, belső pozitív motivációvá. Aki csak egyszer is életében hallotta Krisztus e szavait, nem tehet mást, csak szeretheti a Törvényt, szeretheti Isten ítéleteit, mert megértette, hogy Jézus valóban nem azért jött, hogy a világot elítélje, hanem hogy megmentse.

Végezetül pedig csak azt lehet mondani: Igen, ádventet ünnepelek, és ezzel együtt az ítélőbíró eljövételét. De: ennek az ítélőbírónak az ítéletei nemcsak igazságosak, hanem kegyelmesek, jóra ösztönzőek, örvendeteseek. Jézus az Ő ítéleteivel minket is tanít, hogy így viszonyuljunk másokhoz. Ugyanazt vinni embertársaink életébe és hirdetni nekik, amit Ő hozott és hirdetett. Teljen meg tehát ádventi időszakunk Jézus irgalmasságáról való megemlékezéssel és annak felidézésével, akár akkor, amikor másokról formálunk véleményt, akár akkor, amikor önmagunk tartunk bűnbánatot, hiszen tudjuk, hogy karácsonykor elsősorban Istennek az emberekhez való megjelent irgalmát ünnepelek.

Ámen!

(Elhangzott 2010.november 28-án,
az Igét Ő.A. hirdette)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A múlt heti istentisztele-
ten gyülekezetünkben újra
a keresztség sákramentumának kiszol-
gáltatására került sor. Jiříkovská Andrea
és Kohut Vladimír gyermekét, Dánielt
Šindelářová Alena keresztelte. A mi
Urunk áldása legyen a kisgyermeken,
szülein, keresztszülein, szerettein!

KICSODA A MIKULÁS?

Miklós püspök az egyik róla szóló le-
gendának köszönhető ajándékosztó sze-
repét. Eszerint szülei halála után nagy
vagyonot örökölt, amelyet Isten dicsősé-
gére akart fordítani. Szomszédjában la-
kott egy nemes ember, aki elszegénye-
dett, ezért három leányát prostituálnak
akarta adni, hogy az így szerzett jövede-
lemből el tudják tartani magukat. Mik-
lósnek tudomására jutott a gyalázatos
terv, ezért aranyat rejtett egy kendőbe
és a csomagot titokban bedobta a házba.
A szomszéd reggel megtalálta a pénzt,
és ki tudta házasítani a leányát. Nem
sokkal később Miklós hasonlóan csele-
kedett. Ezután a szomszéd virrasztott,
hogy megtudja, ki áll a pénzadományok
mögött. Néhány nap múlva Miklós két-
szer annyi aranyat dobott be a házba. Az
ember az elsuhanó Miklós után eredt,
utólérte és felismerte. A „lebukott”
férfú kérte szomszédját, hogy jótettét
senkinek sem mondja el, de amint ezen
sorokból is kiderül, gazdag adománya
nem maradhatott titokban.

Azt a mai napig nem tudjuk, hogy ponto-
san mikor vált szokássá az ajándékosztás.
Egyes források szerint **a szent halála
után az emberek utánozni kezdték
Miklós tettét**, bizonyos ünnepnapokon,
majd **halálának napján, december
6-án ajándékokat adtak barátaiknak,
természetesen titokban**. Mások arról
tanúskodnak, hogy először francia apá-
cák ajándékozták meg a gyermekeket
Miklós neve napján, úgy 1100 körül. A
szent ünneplése és a személyéhez kap-
csolódó ajándékozás végül a 16. szá-
zadban terjedt el, és Európa országaiban
különböző változatok figyelhetők meg,
igaz, hogy az ünnep középpontjában
mindenhol a gyermekek álltak.

(forrás: Internet)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet:

Vasárnap 17.00 órától. (Prága 1, Klimentská 18, 3. emeleti gyülekezeti terem.)

Az istentisztelet idejére **gyermekmegőrzést vállalunk** (ugyanabban az épületben). Az igény bejelentése szombat estig a **+420-723-960913** telefonszámon lehetséges.

Biblióra: Havonta egyszer istentisztelet helyett; a következő biblióra **januárban lesz**, a téma ismét a Tízparancsolat – Mózes 2. könyve, 20. fejezet.

Konfirmációi felkészítés: érdeklődni a lelkipásztornál lehet.

A lelkipásztor elérhetőségei: Éles György, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: **+420-776-387179**, e-mail: **eles.gyorgy@gmail.com**.

Énekkari próbák: szerdánként 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Vocelova 3, Prága 2)

Pilzen, Teplice – a következő istentisztelet helyszíne és időpontja egyelőre ismeretlen. Kérjük kísérjék figyelemmel a hirdetések.

Brünn – a következő istentiszteletre december 11-én 14 órakor kerül sor. Cím: Radlická 8 („Krokodílos ház”).

Egyéb információ: **www.reformata.cz**

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A tegnapi gyülekezeti Miklós-napi ünnepségen, amelyre a Mikulás Krampuszal és Rénszarvassal érkezett, összesen kb. negyvenen gyűltünk össze, ebből tizenkettő volt a gyermek – 3 hónapostól 5 évesig. Az ünnepségről készült képes beszámolókat lapunk következő számában olvashatják el.

ADVENTI ISTENTISZTELETI REND

Advent harmadik vasárnapján, december 12-én, az istentisztelet **15.00 órától** lesz megtartva.

Gyülekezetünk ezt követően

szeretetvendégséget szervez,

melyre szeretettel hívja és várja gyülekezetünk tagjait, hetilapunk olvasóit, családjukkal, barátaikkal, ismerőseikkel együtt.

• • •

A negyedik adventi istentisztelet december 19-én, szokott időben **17.00-tól** lesz megtartva.

• • •

A karácsonyi istentiszteleti rendet lapunk következő számaiban tesszük közzé.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Dienes Kornélia, Hlavács Pál, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): **uzenet@reformata.cz**

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mad. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP